Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 7. júla 2016*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Hospodárska súťaž — Článok 101 ZFEÚ — Nevýhradná licenčná zmluva — Patent — Neexistencia porušovania práv vyplývajúcich z patentu — Povinnosť platiť poplatky“

Vo veci C-567/14,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Cour d’appel de Paris (Odvolací súd Paríž, Francúzsko) z 23. septembra 2014 a doručený Súdnemu dvoru 9. decembra 2014, ktorý súvisí s konaním:

Genentech Inc.

proti

Hoechst GmbH,

Sanofi-Aventis Deutschland GmbH,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predsedníčka prvej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia A. Arabadžiev, J.-C. Bonichot, C. G. Fernlund (spravodajca) a E. Regan,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: V. Tourrès, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 20. januára 2016,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Genentech Inc., v zastúpení: E. Kleiman, S. Saleh, C. Ritz, L. De Maria, E. Gaillard, J. Philippe, avocats, P. Chrocziel a T. Lübbig, Rechtsanwälte,

— Hoechst GmbH a Sanofi-Aventis Deutschland GmbH, v zastúpení: A. Wachsmann, A. van Hooft, M. Barbier, A. Fisselier a T. Elkins, avocats,

— francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas, D. Segoin, a J. Bousin, splnomocnení zástupcovia,

— španielska vláda, v zastúpení: A. Rubio González, splnomocnený zástupca,

* Jazyk konania: francúzština.

— holandská vláda, v zastúpení: M. Bulterman a M. de Ree, splnomocnené zástupkyne,

— Európska komisia, v zastúpení: A. Dawes, B. Mongin, a F. Castilla Contreras, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 17. marca 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 101 ZFEÚ.

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Genentech Inc. na jednej strane a Hoechst GmbH a Sanofi-Aventis Deutschland GmbH na druhej strane vo veci zrušenia rozhodcovského rozhodnutia týkajúceho sa výkonu licenčnej zmluvy na práva vyplývajúce z patentu.

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

3 Dňa 6. augusta 1992 Behringwerke AG udelila spoločnosti Genentech nevýhradnú celosvetovú licenciu (ďalej len „licenčná zmluva“) na používanie aktivátora ľudského cytomegalovírusu (ďalej len „aktivátor HCMV“). Táto technológia bola predmetom európskeho patentu č. EP 0173 177 53, udeleného 22. apríla 1992 a zrušeného 12. januára 1999, ako aj dvoch patentov US 522 a US 140 udelených v Spojených štátoch amerických 15. decembra 1998 a 17. apríla 2001.

4 Genentech používal aktivátor HCMV na uľahčenie prepisu postupnosti deoxiribonukleovej kyseliny (DNA) nevyhnutného na výrobu biologického lieku, ktorého aktívnou látkou je rituximab. Genentech uvádza tento liek na trh v Spojených štátoch amerických pod obchodným označením Rituxan a v Európskej únii pod označením MabThera.

5 Licenčná zmluva sa riadi nemeckým právom.

6 Z článku 3.1 tejto licenčnej zmluvy vyplýva, že Genentech sa zaviazala zaplatiť ako protihodnotu za právo využívať aktivátor HCMV:

— jednorazový poplatok 20 000 nemeckých mariek (DEM) (približne 10 225 eur),

— pevný ročný poplatok 20 000 DEM,

— bežný poplatok vo výške 0,5 % z čistej hodnoty predaja hotových výrobkov držiteľom licencie a jeho spriaznenými spoločnosťami a držiteľmi sublicencií.

7 Licenčná zmluva definuje „hotové výrobky“ ako „komerčne predajné tovary zahŕňajúce licencovaný výrobok, predávané vo forme umožňujúcej ich podávanie pacientom na terapeutické použitie alebo používanej v rámci diagnostického postupu, ktorých cieľom nie je zmena zloženia, spracovanie, prebalenie alebo zmena etikety pred ich použitím a ktoré sa neuvádzajú na trh s týmto cieľom“. Pokiaľ ide o pojem „licencované výrobky“, táto zmluva ho definuje ako „materiály (vrátane organizmov), ktorých výroba, využívanie alebo predaj by v prípade neexistencie tejto zmluvy porušovali jeden alebo viacero patentových nárokov, ktorých doba platnosti neuplynula, zahrnutých v právach spojených s patentmi, ktoré sú predmetom licencie“.

8 Genentech zaplatila jednorazový poplatok a ročný poplatok, ale nikdy nezaplatila bežný poplatok spoločnosti Hoechst, ktorá vstúpila do práv Behringwerke.

9 Dňa 30. júna 2008 Sanofi-Aventis Deutschland, dcérska spoločnosť Hoechst, zaslala spoločnosti Genentech žiadosť o informácie o konečných výrobkoch, ktoré uvádzala na trh bez zaplatenia bežných poplatkov.

10 Dňa 27. augusta 2008 Genentech oznámila spoločnosti Sanofi-Aventis Deutschland rozhodnutia o výpovedi licenčnej zmluvy od 28. októbra 2008.

11 Dňa 24. októbra 2008 spoločnosť Hoechst, ktorá sa domnievala, že Genentech používala aktivátor HCMV bez platenia bežných poplatkov, začala proti tejto spoločnosti na základe rozhodcovskej doložky obsiahnutej v článku 11 licenčnej zmluvy rozhodcovské konanie.

12 Dňa 27. októbra 2008 sa Sanofi-Aventis Deutschland obrátila na United States District Court for the Eastern District of Texas (Okresný súd Spojených štátov pre východný obvod štátu Texas, Spojené štáty americké) so žalobou týkajúcou sa porušovania práv vyplývajúcich z patentov, ktoré sú predmetom licencie, proti spoločnostiam Genentech a Biogen Idec Inc. Tieto posledné uvedené spoločnosti podali v ten istý deň žaloby o neplatnosť týchto patentov na United States District Court for the Northern District of California (Okresný súd Spojených štátov pre severný obvod štátu Kalifornia, Spojené štáty americké). Tieto dve konania o žalobách boli spojené do jedného konania pred týmto posledným uvedeným súdom, ktorý uvedené žaloby zamietol rozhodnutím z 11. marca 2011.

13 Rozsudkom z 22. marca 2012 United States Court of Appeals for the Federal Circuit (Odvolací súd Spojených štátov amerických pre federálny obvod, Spojené štáty americké) odvolanie Sanofi-Aventis Deutschland proti tomuto rozhodnutiu zamietol.

14 Tretím čiastočným rozhodcovským rozhodnutím vydaným 5. septembra 2012 (ďalej len „tretie čiastočné rozhodnutie“) jediný rozhodca potvrdil zodpovednosť spoločnosti Genentech vo vzťahu k spoločnosti Hoechst za platbu bežných poplatkov.

15 Dňa 10. decembra 2012 sa Genentech obrátila na Cour d’appel de Paris (Odvolací súd Paríž) so žalobou o neplatnosť tretieho čiastočného rozhodnutia.

16 Dňa 25. februára 2013 vydal jediný rozhodca konečné rozhodnutie a štvrté čiastočné rozhodnutie o celkovej sume a o nákladoch, ktorým sa spoločnosti Genentech uložila povinnosť zaplatiť spoločnosti Hoechst okrem trov rozhodcovského konania a zastúpenia sumu 108 322 850 eur z titulu náhrady škody spolu s bežnými úrokmi. Toto konečné rozhodnutie bolo doplnené dodatkom z 22. mája 2013.

17 Uznesením z 3. októbra 2013 Cour d’appel de Paris (Odvolací súd Paríž) potvrdil vykonateľnosť tretieho čiastočného rozhodnutia a zamietol návrh, aby boli na spoločné konanie spojené veci, v ktorých sú prejednávané žaloby podané spoločnosťou Genentech o neplatnosť tohto tretieho čiastočného rozhodnutia, ako aj konečného rozhodnutia z 25. februára 2013 a dodatku k tomuto rozhodnutiu z 22. mája 2013.

18 V rámci konania o neplatnosť tretieho čiastočného rozhodnutia si vnútroštátny súd kladie otázku zlučiteľnosti licenčnej zmluvy s článkom 101 ZFEÚ. Uvádza, že jediný rozhodca dospel k záveru, že počas platnosti tejto zmluvy bol držiteľ licencie povinný platiť zmluvné poplatky, aj keď zrušenie patentov má retroaktívny účinok. Pýta sa, či takáto zmluva neporušuje ustanovenia článku 101 ZFEÚ, keďže núti držiteľa licencie platiť poplatky, na ktoré však neexistuje dôvod vzhľadom na zrušenie patentov súvisiacich s postúpenými právami, a spôsobuje mu tým „konkurenčnú nevýhodu“.

19 Za týchto okolností Cour d'appel de Paris (Odvolací súd Paríž) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Majú sa ustanovenia článku 101 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby sa licenčná zmluva, ktorá ukladá držiteľovi licencie povinnosť uhrádzať poplatky len za využívanie práv spojených s patentmi, ktoré sú predmetom licencie, považovala v prípade zrušenia patentov za účinnú?"

O prejudiciálnej otázke

O prípustnosti

20 Hoechst a Sanofi Avantis Deutschland (ďalej spoločne len „ Hoechst"), ako aj francúzska vláda tvrdia, že návrh na začatie prejudiciálneho konania je neprípustný, čo Európska komisia spochybňuje.

21 Hoechst v prvom rade v podstate tvrdí, že pravidlá upravujúce vnútroštátne konanie neumožňujú vnútroštátnemu súdu položiť takúto otázku bez toho, aby porušil svoju vlastnú právomoc. Hoechst uvádza, že v dôsledku toho sa obrátila na Cour de cassation (Kasačný súd, Francúzsko) s opravným prostriedkom proti návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

22 Treba však na jednej strane pripomenúť, že v rámci článku 267 ZFEÚ Súdny dvor nemá právomoc vyjadrovať sa ani k výkladu vnútroštátnych právnych a správnych predpisov, ani k súladu týchto predpisov s právom Únie (rozsudok z 11. marca 2010, Attanasio Group, C-384/08, EU:C:2010:133, bod 16 a citovaná judikatúra), a na druhej strane, že neprináleží Súdnemu dvoru preverovať, či rozhodnutie vnútroštátneho súdu bolo prijaté v súlade s vnútroštátnymi pravidlami organizácie a súdnych konaní (rozsudky zo 14. januára 1982, Reina, 65/81, EU:C:1982:6, bod 8, ako aj z 23. novembra 2006, Asnef-Equifax a Administración del Estado, C-238/05, EU:C:2006:734, bod 14).

23 Súdny dvor sa musí pridŕžať rozhodnutia súdu členského štátu, pokiaľ nebolo zrušené v rámci opravných prostriedkov eventuálne upravených vnútroštátnym právom (rozsudky z 12. februára 1974, Rheinmühlen-Düsseldorf, 146/73, EU:C:1974:12, bod 3, a z 1. decembra 2005, Burtscher, C-213/04, EU:C:2005:731, bod 32). V predmetnej veci zo skutočností uvedených na pojednávaní vyplýva, že uznesením z 18. novembra 2015 Cour de cassation zamietol opravný prostriedok spoločnosti Hoechst proti návrhu na začatie prejudiciálneho konania, takže sa nemožno domnievať, že toto rozhodnutie bolo zrušené.

24 V druhom rade Hoechst tvrdí, že vnútroštátnemu súdu nemožno poskytnúť nijakú užitočnú odpoveď. Uvádza, že pokiaľ ide o žalobu o neplatnosť medzinárodného rozhodcovského rozhodnutia, vnútroštátne súdy nie sú oprávnené kontrolovať spôsob, akým boli otázky hospodárskej súťaže riešené rozhodcom, ak tento rozhodca dospel v konečnom rozhodnutí k záveru, že nedošlo k nijakému porušeniu článku 101 ZFEÚ.

25 Francúzska vláda dopĺňa, že návrh na začatie prejudiciálneho konania neobsahuje nevyhnutné informácie o skutkových a právnych okolnostiach potrebné na to, aby sa poskytla užitočná odpoveď na položenú otázku. Osobitne, rozhodnutie vnútroštátneho súdu nespresňuje skutočné podmienky fungovania a štruktúry dotknutého trhu alebo trhov. Vnútroštátny súd opomenul zmieniť niektoré normatívne nástroje vzťahujúce sa na právo hospodárskej súťaže Únie, ktoré sú však relevantné, ako aj akékoľvek informácie o nemeckom práve, ktorému podlieha licenčná zmluva.

26 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v rámci spolupráce medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnymi súdmi zakotvenej v článku 267 ZFEÚ prislúcha výlučne vnútroštátnemu súdu, ktorému bol spor predložený a ktorý musí prevziať zodpovednosť za vydávané súdne rozhodnutie, aby s prihliadnutím na osobitosti veci posúdil tak nevyhnutnosť prejudiciálneho rozhodnutia na to, aby mohol vydať svoj

rozsudok, ako aj relevantnosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru. Preto pokiaľ sa položená otázka týka výkladu práva Únie, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť. Odmietnutie rozhodnúť o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom je možné iba vtedy, keď je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá nijaký vzťah k realite alebo k predmetu sporu vo veci samej, keď je problém hypotetický alebo keď Súdny dvor nemá dostatok skutkových a právnych informácií potrebných na to, aby poskytol užitočnú odpoveď na otázky, ktoré sú mu položené (rozsudky z 13. marca 2001, PreussenElektra, C-379/98, EU:C:2001:160, body 38 a 39, ako aj z 22. júna 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 27).

27 V predmetnej veci, keďže vnútroštátny súd sa pýta na otázku, či článok 101 ZFEÚ bráni tomu, aby licenčná zmluva bola vykonaná v súlade s výkladom, ktorý poskytol jediný rozhodca, nie je zjavné, že otázka položená Súdnemu dvoru, pokiaľ ide o výklad, ktorý treba dať tomuto ustanoveniu Zmluvy o FEÚ, je irelevantná na rozhodnutie sporu vo veci samej. Rozhodnutie vnútroštátneho súdu vysvetľuje stručne, ale presne pôvod a povahu tohto sporu, ktorého riešenie podľa neho závisí od výkladu článku 101 ZFEÚ. Z toho vyplýva, že vnútroštátny súd dostatočne definoval skutkový a právny rámec, v ktorom sa nachádza jeho žiadosť o výklad práva Únie, na to, aby sa Súdnemu dvoru umožnilo užitočne odpovedať na túto žiadosť.

28 V treťom rade Hoechst a francúzska vláda uvádzajú, že otázka položená vnútroštátnym súdom nezodpovedá skutkovým okolnostiam dotknutým vo veci samej, keďže americké patenty, ktoré sú jediné relevantné na účely sporu vo veci samej, neboli zrušené.

29 V tomto ohľade treba konštatovať, že vnútroštátny súd iste formuloval svoju otázku slovami, ktoré by mohli byť chápané tak, že sa dotýkajú osobitnej situácie, v ktorej je držiteľ licencie povinný platiť poplatky za využívanie práv spojených s patentmi, a to napriek zrušeniu týchto patentov.

30 Napriek tomu, ako uviedol generálny advokát v bode 36 svojich návrhov, zo znenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ako je v podstate prevzatý v bodoch 12 a 13 tohto rozsudku, jasne vyplýva, že vnútroštátny súd si je vedomý toho, že patent US 522 udelený 15. decembra 1998 a patent US 140 udelený 17. apríla 2001, o ktorých je ustálené, že sú jediné relevantné na účely sporu vo veci samej, neboli zrušené. Zmienka vnútroštátneho súdu o zrušení patentov iba preberá niektoré údaje nachádzajúce sa v bodoch 193 a 194 tretieho čiastočného rozhodnutia, ktorých znenie je zjavne vyvrátené jednak zvyšnou časťou tohto rozhodnutia, osobitne bodmi 51 až 53, jednak skutočnosťami v spise sprístupnenom Súdnemu dvoru.

31 Z toho vyplýva, že prejudiciálna otázka je prípustná.

O veci samej

32 Na úvod treba uviesť, že zo spisu na Súdnom dvore vyplýva, že Genentech v priebehu rozhodcovského konania tvrdila, že nemala povinnosť platiť bežný poplatok, pretože podľa ustanovení licenčnej zmluvy jeho platenie na jednej strane predpokladalo, že v konečnom výrobku rituximab sa nachádza aktivátor HCMV, a na druhej strane, že výroba alebo používanie tohto aktivátora porušili pri neexistencii tejto zmluvy práva spojené s patentmi, ktoré sú predmetom licencie. Jediný rozhodca však odmietol tieto tvrdenia, ktoré považoval za založené na doslovnom výklade licenčnej zmluvy, a vlastne v rozpore s obchodným cieľom strán, ktorým bolo umožniť spoločnosti Genentech používanie aktivátora HCMV na výrobu proteínov bez vystavenia sa riziku žaloby pre porušenie práv vyplývajúcich z patentu zo strany držiteľa práv k tejto technológii.

33 Rovnako z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že v rámci sporu vo veci samej Genentech tvrdí, že tým, že sa jej ukladá povinnosť platiť bežný poplatok pri neexistencii akéhokoľvek porušovania, hoci podľa samotného znenia licenčnej zmluvy tento poplatok bol splatný len za výrobky,

ktorých výroba, využívanie alebo predaj by v prípade neexistencie tejto zmluvy porušovali patenty, ktoré sú predmetom licencie, jej tretie čiastočné rozhodnutie ukladá neodôvodnené výdavky v rozpore s právom hospodárskej súťaže.

34 V dôsledku toho aj keď z formálneho hľadiska vnútroštátny súd, ako sa už konštatovalo v bode 29 tohto rozsudku, zrejme obmedzil svoju prejudiciálnu otázku na hypotézu zrušenia patentov, jeho otázku treba chápať tak, že táto otázka sa týka tiež prípadu neporušovania práv vyplývajúcich z patentov, ktoré sú predmetom licencie.

35 Za týchto podmienok treba chápať otázku položenú vnútroštátnym súdom tak, že sa v podstate pýta, či sa má článok 101 ods. 1 ZFEÚ vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby sa na základe licenčnej zmluvy, akou je zmluva dotknutá vo veci samej, držiteľovi licencie uložila povinnosť platiť poplatok za využívanie patentovanej technológie počas celého obdobia účinnosti tejto zmluvy v prípade zrušenia alebo neporušovania práv vyplývajúcich z patentov chrániacich túto technológiu.

36 Genentech a španielska vláda sa domnievajú, že na túto otázku je potrebné odpovedať kladne. Hoechst, francúzska a holandská vláda, ako aj Komisia tento názor nezastávajú.

37 Genentech jedinému rozhodcovi vytýka, že porušil jasné ustanovenia licenčnej zmluvy a článku 101 ZFEÚ tým, že mu uložil povinnosť platiť poplatky z predaja výrobku, ktorý neporušuje patentovanú technológiu. Táto spoločnosť tvrdí, že znáša dodatočné náklady približne 169 miliónov eur v porovnaní so svojimi konkurentmi z dôvodu tohto obmedzenia z hľadiska cieľa a z hľadiska následku v zmysle článku 101 ZFEÚ.

38 V tomto ohľade treba zdôrazniť podľa toho, čo uviedol generálny advokát v bode 75 svojich návrhov, že v rámci prejudiciálneho konania neprináleží Súdnemu dvoru, aby preskúmaval skutočnosti konštatované jediným rozhodcom a ani výklad licenčnej zmluvy, ktorý vykonal z hľadiska nemeckého práva, podľa ktorého je Genentech povinná platiť bežný poplatok bez ohľadu na zrušenie patentov alebo neexistenciu porušovania práv vyplývajúcich z patentov dotknutých vo veci samej.

39 Okrem toho treba pripomenúť, že Súdny dvor už v kontexte výhradnej licenčnej zmluvy uviedol, že povinnosť platiť poplatok a to aj po uplynutí trvania platnosti patentu, ktorý je predmetom licencie, môže vychádzať z úvahy obchodnej povahy, týkajúcej sa hodnoty prisudzovanej možnostiam využitia priznaným licenčnou zmluvou, osobitne, ak je táto povinnosť obsiahnutá v licenčnej zmluve uzavretej pred udelením tohto patentu (rozsudok z 12. mája 1989, Ottung, 320/87, EU:C:1989:195, bod 11). Za týchto okolností, ak držiteľ licencie môže slobodne vypovedať zmluvu v primeranej výpovednej lehote, na povinnosť platiť poplatky počas celého obdobia platnosti zmluvy sa nemôže vzťahovať pôsobnosť zákazu uvedeného v článku 101 ods. 1 ZFEÚ (rozsudok z 12. mája 1989, Ottung, 320/87, EU:C:1989:195, bod 13).

40 Z rozsudku z 12. mája 1989, Ottung (320/87, EU:C:1989:195) tak vyplýva, že článok 101 ods. 1 ZFEÚ nezakazuje zmluvne uložiť povinnosť platiť poplatok za výhradné využívanie technológie, ktorá už nie je krytá patentom, pod podmienkou, že držiteľ licencie môže túto zmluvu slobodne vypovedať. Toto posúdenie spočíva na konštatovaní, podľa ktorého tento poplatok predstavuje cenu za obchodné využívanie technológie, ktorá je predmetom licencie, s ubezpečením, že poskytovateľ licencie nebude vykonávať svoje práva priemyselného vlastníctva. Kým bude dotknutá licenčná zmluva účinná a držiteľ licencie ju môže slobodne vypovedať, je poplatok splatný, a to aj pokiaľ práva priemyselného vlastníctva vyplývajúce z patentov poskytnutých výhradne nemôžu byť uplatnené voči držiteľovi licencie z dôvodu uplynutia ich platnosti. Okolnosti tejto povahy, a osobitne okolnosť, podľa ktorej licenčná zmluva môže byť slobodne vypovedaná držiteľom licencie, totiž umožňujú vylúčiť, že platenie poplatku zasiahne do hospodárskej súťaže obmedzením slobody konania držiteľa licencie alebo vyvolaním účinkov uzavretia trhu.

41 Toto riešenie vyplývajúce z rozsudku z 12. mája 1989, Ottung (320/87, EU:C:1989:195), platí *a fortiori* v situácii, akou je situácia dotknutá vo veci samej. Ak totiž v priebehu obdobia účinnosti licenčnej zmluvy zostane poplatok splatný aj po zániku práv priemyselného vlastníctva, platí o to viac to isté aj pred zánikom týchto práv.

42 Skutočnosť, že súdy štátov udelenia patentov dotknutých vo veci samej rozhodli po vypovedaní licenčnej zmluvy, že využívanie poskytnutej technológie spoločnosťou Genentech neporušovalo práva vyplývajúce z týchto patentov, nemá podľa informácií o nemeckom práve uplatniteľnom na túto zmluvu, poskytnutých vnútroštátnym súdom vplyv na splatnosť poplatku za obdobie predchádzajúce tomuto vypovedaniu. Z toho vyplýva, že vzhľadom na to, že spoločnosť Genentech mala právo uvedenú zmluvu kedykoľvek vypovedať, povinnosť platiť poplatok v priebehu obdobia účinnosti tej istej zmluvy, počas ktorého boli účinné práva vyplývajúce z postúpených patentov, nepredstavuje obmedzenie hospodárskej súťaže v zmysle článku 101 ods. 1 ZFEÚ.

43 Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti treba odpovedať na položenú otázku tak, že článok 101 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa na základe licenčnej zmluvy, akou je zmluva dotknutá vo veci samej, držiteľovi licencie uložila povinnosť platiť poplatok za využívanie patentovanej technológie počas celého obdobia účinnosti tejto zmluvy v prípade zrušenia alebo neporušovania práv vyplývajúcich z patentu, ktorý je predmetom licencie, pokiaľ držiteľ licencie mohol slobodne vypovedať túto zmluvu v primeranej výpovednej lehote.

O trovách

44 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 101 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby sa na základe licenčnej zmluvy, akou je zmluva dotknutá vo veci samej, držiteľovi licencie uložila povinnosť platiť poplatok za využívanie patentovanej technológie počas celého obdobia účinnosti tejto zmluvy v prípade zrušenia alebo neporušovania práv vyplývajúcich z patentu, ktorý je predmetom licencie, pokiaľ držiteľ licencie mohol slobodne vypovedať túto zmluvu v primeranej výpovednej lehote.

Podpisy